

ČTYŘI mimózy

● — pointa

DOMINIKA KRAMNÁ

Čtyři mimózy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Dominika Kramná

Čtyři mimózy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ČTYŘI mimÓzy

DOMINIKA KRAMNÁ

● ■ pointa

Text © Dominika Kramná, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7691-562-6

ISBN e-knihy 978-80-7691-657-9 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-658-6 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-656-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

OBSAH

1. HOLKA Z BALI	7
2. ONY TŘI SPŘÍZNĚNÉ DUŠE	25
3. NEROZLUČNÉ	37
4. BROCCOLITION MAN	66
5. TALIA	75
6. ČTYŘI MIMÓZY, PROSÍM!	85
7. TŘINÁCT NOCÍ RÁJE	97
8. FANY JE FUNNY!	123
9. JULIE	133
10. MELICHAROVA BOTA	141
11. EMENTÁL	160
12. CLAIR DE LUNE	173
13. NEPŘEDVÍDATELNO	183
14. STŘEMHLAV	198
15. OKAP	212
16. KONZISTENTNÍ	236

Všem mým skvělým kamarádkám

1. HOLKA Z BALI

Beata se probudila a rozespalýma očima si prohlédla neznámou místnost. Hlavou pohnout nemohla, chtěla se co nejvíc vyhnout tomu, aby vzbudila Matěje – kluka, kterého včera potkala ve Finns Beach Baru. Češi jsou na Bali doma stejně jako na Slovensku. Beata ráda žertovala, že je to patnáctý kraj naší republiky. V pravém rohu Matějova pokoje zahlédla svoje černé semišové šaty, vedle nich ležely i páskové černé boty a falešná Chanel kabelka. Pomalu vyklouzla z postele a po špičkách docupitala k hromádce oblečení. Rychle na sebe oblékla šaty a se sandálky v ruce namířila dlouhými tichými kroky ke dveřím. Po cestě k nim si neodpustila krátký pohled prosklenou stěnou na zelená panoramata Ubudu. Právě vycházelo slunce a tato úchvatná podívaná byla krásou srovnatelná jen s jediným – se západem. Matěj asi z chudého kraje nebude, jeho apartmá rozhodně patřilo mezi ta dražší, a to si na Bali dopřeje málokdo. Je to zbytečné, většina ubytování za pár stovek se vyrovná takovému, co by v Česku bylo za dva tisíce. Na světle béžovém koberci stála tmavě hnědá mohutná postel, ze které bylo přímo vidět do malého obývacího pokoje. Tím se dalo projít na terasu se soukromým bazénem, ze kterého byl výhled na liány a staleté stromy. Bazén lákal k tomu hned do něj skočit. *Škoda, že jsme nešli nejdřív na rande. Možná bych se tady pak měla možnost alespoň vyfotit, než bychom dopili*

druhou lahev vína. Ale z baru je cesta do postele krátká, říkala si v duchu Beata.

V jednom okamžiku měla dojem, že slyší zašustění peřin, a tak už se hlasitostí svých kroků moc nezabývala a rychle z apartmánu vyběhla. Venku naskočila do hotelové limuzíny a poprosila řidiče, aby ji vzal na adresu Jl. Raya Andong Petulu v Ubudu, do jejího skromného, a přesto stylového pokoje v hostelu. Řidiči limuzíny musela zaplatit přes 200 000 rupií, to ji trochu rozčílilo, protože má určité pevnou hotelovou taxu. Nechtěla ale dělat problémy, a tak s trochu otráveným obličejem předala řidiči částku ve výši svého týdenního nájmu.

„Báta, ahoj!“ Odchytli ji hned u vstupu do hostelu její bytní, Ketut a Sára. Ketut byl malý indonéský mladík, který si vzal Slovenku Sárku a čekali spolu prvního potomka, malého Nyomana.

„Dobré ráno... vím, vím, slíbila jsem pomoci s opravou toho článku, ale mám namířeno akorát do postele...“

„Jojo, vidno, noc bola divoká, však? Ale fárom ťa odviezť nechal, lepšie ako ten Polák minulý týždeň, čo ťa ťahal na kole pri privádzanem surfu za ním. A chudobný tiež nebol, Ritz Carlton nie je len tak pre niekoho,“ poznamenala Sára a provokativne sa na Beatu poďívala.

„Jak víš, že to byl Ritz Carlton?“

„Má to na hotelovom aute, láska.“

Beata se ani nezastyděla, bydlí tady přes dva měsíce a ti dva si s ní zažili všelicos.

„Už vieš, ako dlho sa zdržíš?“

„Jo, příští týden se musím dostat zpátky do Kobylí. Vánoce se u nás doma prožívají, teta Milena by beze mě druhé svátky nepřežila.“

Sára s Ketutem Beatě připomněli večeri, na kterou přijdou i ostatní ubytovaní hosté. Upřímně se těšila. Bylo těžké

dostat lidi z hostelu ve stejnou chvíli na jedno místo, většina se zdržela den, maximálně dva, a ti, co přebývali déle, byli tak nestálí, že se nedalo odhadnout, kdy se znovu objeví ve svém pokoji. Proto věděla, že jim dalo určitě plno práce dostat alespoň osm z nich k jednomu stolu. Tenhle styl života vždy trochu obdivovala. Poznávání nových lidí, vytváření nové a větší „rodiny“ by pro ni bylo splněným snem. Se svou povahou si ale stálou práci dovolit nemohla. Vlastní nohy udržela na jednom místě sotva čtvrt roku, Bali bylo druhým místem, kde zůstala nejdéle od svých třiaadvaceti let. Jejím osobním rekordem byla Kalifornie.

V pokoji se svlékla z šatů na ramínka, dlouhé hnědé vlasy si svázala do drdolu a ofinou nechala volně rámovat obličej. V umyvadle pustila ledovou vodu, dlaněmi se opřela o skříňku a dlouze se na sebe podívala do zrcadla. Byla se sebou spokojená. Dívala se na sebe s láskou, obdivem a sebevědomím. Sebevědomím, které u svých vrstevníků často postrádala. Mnoho jejich spolužaček ze školy už mělo před třicítkou manžela, minimálně jedno dítě, pevnou půdu pod nohama a také přesně věděly, kde a s kým se zítra probudí. Nadšeně tím krmily sociální sítě a hlava nehlava se snažily okolí přesvědčit, že tohle je přesně to, co kdy chtěly, a hlavně to, co kdy chtěla každá žena v podobném věku a postavení. Několikrát si přečetla, že mateřství je sice náročné a maminky často nevědí, kde jim hlava stojí, ale vůbec jim to nevadí, protože je to nejkrásnější věc na světě a nic nemá šanci ji nahradit. Kočárkové gangy, které se venku potulovaly v různých částech dne, ji v Česku děsily už od dvaceti, kdy si poprvé všimla, že některé spolužačky ze základky začínají rodit. Když i Beatou tolik obdivovaná starší sestra s titulem ze žurnalistiky hned po škole otěhotněla a provdala se za balíka z vedlejší vesnice, všechny své cestovatelské sny odložila na období „až bude Matýsek větší“.

Ubrečený, obézní Mates ji ale během první cesty do Egypta přesvědčil, aby odklad zase obnovila, a Beatě došlo, že tohle asi nikdy chtít nebude. Přerušila školu a s nedodělaným bakalářským vzděláním v oboru mezinárodních vztahů se vydala na první sólo cestu Evropou. Sólo necestovala proto, že by s sebou snad nikoho nechtěla, ale proto, že nikdo nechtěl jet s ní. Všichni kamarádi studovali nebo se báli opustit práci. Asi proto, že by jim mohlo teplé místočko učitele francouzštiny utéct a vzbudit v nich doživotní lítost nad zpackaným životem. Krom svátků a narozenin se Beata domů na jižní Moravu prakticky nevracela. Občas za ní přijeli máma s tátou, kterým kupovala letenku do země, kde se zrovna nacházela. Chtěla jim trochu ukázat svět, ale ani oni nesdíleli její životní styl. I když se z každého výletu vraceli domů nadšení a sousedům ukazovali fotku tu s pyramidou, tu s mrožem, nakonec si ne zrovna tajně přáli, aby se vrátila domů a konečně jim porodila vnouče, protože Iveta od vedle už má tři. Přes to všechno ale měla doma přátele. Tři spřízněné duše, kterým nemusela vysvětlovat, jak se rozhodla žít svůj život.

„A ty? Ty se vracíš domů kdy?“ zeptala se Beaty u večere sousedka Lena.

„Budíci týždeň,“ odpověděla za ni Sára, která si zrovna nabírala rýži ke svému nasi goreng. Beata jen pokývala hlavou a odpověď na otázku Leně opětovala.

„Já ještě nevím. Možná se tam letos neukážu. Naši se rozvádějí a atmosféra v Hradci je na hovno. Obě otcovy aférky praskly v dost krátkém časovém intervalu – obě milenky si myslely, že toho starého vola získají díky tomu, že se o nich máma dozví. Jenže se o sobě navzájem dozvěděly ony dvě potom, co máma začala dělat haló kvůli té, která se stihla ohlásit jako první. Teď se snaží táta uklidnit tu třetí, která je mimochodem těhotná. Je mladší než já. Jediné, co

se teď řeší, je tučné porozvodové vyrovnání. Nojo, svatby v době před devadesátkama úplně nefandily předmanželským smlouvám.“

Sára se rozesmála, tohle by se jí totiž nikdy s Ketutem stát nemohlo. Všechno, včetně dítěte, by při případném rozvodu připadlo Ketutovi, i kdyby měl poměr s kdekoukoliv. Musela by ze země nejspíš utéct tajně, aby měla vůbec šanci mít dítě ve své péči.

„Stejně to zní trochu jako klišé. Jak mohl stíhat obhospodařovat tři holky najednou, a ještě se věnovat manželce?“ zeptal se Honza, pětadvacetiletý surfař a snílek.

„Klišé je to právě proto, že se to děje docela často, hlavně těm bohatým a starším. Těm, co zničehonic kvůli jedné mladici z Bruntálu, která touží po svém prvním diamantu, mají dojem, že jim něco utíká. Konkrétně mladé, šťavnaté, všehoschopné dvacítky. Půlka rodiny se s ním teď nebaví, druhou půlku živí, tak se s ním bavit musí, ale jestli chtějí, těžko říct.“

„A ty? Ty patříš k jaké půlce?“ zeptala se Beata.

„Neřeším to. Líto mi to je, ale jsou dospělí, nebudu ho nenávidět za špatné rozhodnutí, časem mu to dojde. Jen doufám, že si tu těhotnou nebude chtít vzít.“ Nalila si trochu zeleného čaje.

„Honza a čo ty? Viem, že domov na sviatky nemieriš. Nejaká nová krajina?“ Honza chvíli mlčel, přemýšlel, vcucel kousek pad thai, poposedl si a rozhodně řekl: „Zůstanu na Bali. Zatím. Zvažoval jsem cestu napříč Filipínama, ale vlny jsou tady dobré, lidi taky. Uvidím, kam pojedu příště, ale zatím jsem to neřešil.“

Sára s Ketutem vypadali nadšeně. Teda, hlavně Sára, Ketut nevěděl, o čem je řeč. Ale když viděl, že má Sára radost, taky se radostně zavrtěl a jen zopakoval to, co Honzovi rozuměl:

„Lidi dobry tady. Lidi dobry na Bali. Vždy vitani pratele všichni u Ketuta.“

Když bylo jídlo dojedené a čaje dopité, většina hostů se přemístila blíž k ohni, který večer zapalovali kvůli odhánění komárů. Kolem něj si poskládali plastové bílé židličky, které se různě povalovaly kolem, a povídali si. Ketut Sáre masíroval opuchlá chodidla, Lena se culila do telefonu, Honza se opodál culil na Lenu. Ona ho ale docela úspěšně ignorovala, možná ani ne vědomě. Za život se naučila kluky, co po ní koukají, ignorovat. Byl to jediný způsob, jak eliminovat alespoň část nechtěných kontaktů. Od mala to na ni zkoušel kdekdo, byla vysoká blondýna s kulatým malým nosíkem a očima jako dvě modré lentilky. Nebyly to velké oči, ale byly lemovány ohromným množstvím řas. Stačilo jí svůdně zamrkat a zástupy mužů i žen ztrácely pevnou půdu pod nohama. Ale víc, než by toho chtěla využívat, ji to otravovalo. Nezajímalo ji, že v každém školním žebříčku NEJHEZČÍ HOLKA byla první. Nezajímalo ji ani ženami tolik opěvovaný sbormistr ze střední, který po Leně bez okolků prahl. Bylo jí to prostě jedno. Možná jí stačilo vědomí, že může mít všechny, a proto nikoho nechtěla. Všechny její známosti trvaly pár týdnů a obvykle spolu nic neměli. Honza tušil, že bude Lena nedostupná, ale o to víc ho přitahovala.

„Leni, půjdeš se se mnou projít?“ zeptala se po chvíli Beata.

„Jasně,“ zvedla se Lena a obě potmě vyrazily pryč z hostelu. Namířily si to po hlavní cestě směrem k menšímu hinduistickému chrámu Saraswati temple. Pohybovat se tady na Bali potmě a bez skútru byl trochu risk, ale cestu už obě dobře znaly a doprava v tuhle hodinu v podstatě utichla.

„Víš, že tě Honza chce?“

„Vážně? Ani jsem si nevšimla,“ přehrnula Lena spodní ret přes horní.

„Možná bys mu mohla dát šanci. Myslím, že se mu nejen líbíš, ale že tě má opravdu rád.“

Lena se usmála. „Co máš v plánu po svátcích? Nechceš vyrazit někam jinam?“

Beata jasně pochopila, že se Lena nemá v úmyslu Honzovi víc věnovat a zůstat s ním na Bali.

„Nemám páru. Těším se na rodinu a kamarádky. Vůbec nevím, jak se mají,“ povzdychla si a zněla trochu osaměle.

„Chtěla bych jim navrhnout, aby se mnou někam vyrazily. Mohly bychom se pak všechny někde sejít,“ pokračovala Beata a zamyslela se, kde by to pro holky mohlo být nejvíc snesitelné.

„Jo! Zatraceně, jo. Jdeme do toho. Cestovatelské panny miluju. Mám návrh.“

Došly až k chrámu. Cesta k němu vedla přes chodník, pod kterým byl rybník plný leknínů. Na jeho konci se tyčil nasvícený chrám, za nímž stály dva velké stromy, na každé straně chrámu jeden. Vedlo k němu asi deset nízkých schodů. Obě si na ně sedly a koukaly před sebe do vody.

„Kam navrhuješ?“

„Kam bys nejvíc chtěla?“ zeptala se Lena.

Beata se zamyslela.

„Vždycky jsem nejvíc chtěla žít tady.“

„Zvolila bys teda znova Bali?“

„Jo, ještě chvíli asi jo,“ řekla nerozhodně Beata.

„Fajn. Já volím Maroko.“ Lena se rozhlédla kolem sebe a hledala dva větší kamínky.

„Na,“ podala jeden Beatě. „Která z nás trefí támhle ten leknín, co má přes prostředek žlutou čáru, vyhraje a na její místo pojedeme.“

„Fajn! Ale když vyhraju já a vrátíme se na Bali, půjdeš na rande s Honzou.“ Lena se strnule otočila za svým levým ramenem, kde seděla Beata.

„Platí, Frosino. Hážu první.“

Lena vstala, narovnala dlouhou páteř, trochu si protáhla ruce, zaostříla na leknín, pak na kámen, znovu na leknín a potichu šeptla: „Chodila jsem místo dějepisu házet šipky, vole...“

„Vedle! Vedle!“ Vyskočila Beata radostí.

„To ale nic neznamená! Hodila jsem těsně vedle, pořád jsem nejblíž. Dělej, házej!“

Lena trochu nervózně přešlapovala. Děsila se rande s Honzou. Navíc ji na žádné rande nepozval, a když to neudělá, bude ho snad muset pozvat ona?

Beata se postavila rovnoměrně na obě nohy a rozkročila se. Zapérovala v kolenou a rozcvičovala před hodem pravé rameno. V duchu napočítala do tří a přesným pohybem ruky se se zdvihnutou nožkou trefila rovnou do středu leknínu. Díru do něj kámen neudělal, ale pyšně si hověl na žluté čáře a tlakem způsobeným hodem se leknín lehce pohnul.

Beata se vítězně podívala na Lenu.

„Myslím, že dva týdny po Vánocích bude správný čas, kdy se vrátit.“

...

Když se vracely zpátky k hostelu, obě si všimly auta stojícího opodál. U kraje cesty stála černá limuzína s označením hotelu Ritz a rozsvícenými světly.

„Tak tohle asi nebude pro mě, víd?“ otočila se Lena na Beatu. Ta se jen s povzdechem vydala k zaparkovanému autu. Stihla jí ještě šeptnout, že kdyby něco, jmenoval se Matěj, měl krátké hnědé vlasy, něco kolem třiceti pěti let. Ze kterého hotelu je, jí říkat nemusela. Když řidič limuzíny ve zpětných zrcátkách zpozoroval, že se blíží, vystoupil z auta a chtěl jí otevřít zadní dveře.

„Nene, nikam s cizíma nejedu,“ zastavila se těsně před ním a odkročila zpátky. Řidič na ni jen nechápavě koukal, protože jí nerozuměl ani slovo a rukou naznačoval, aby si nastoupila. Když udělala krok zpět, otevřelo se okno oněch zadních dveří. Objevil se v něm Matějův obličej a s jemným úsměvem se zadíval přímo do Beatiných tmavě hnědých očí.

„Na projížďku označenou limuzínou se ti nechce, a to ani po tom, co jsi sdělila všechny o mně známé informace kamarádce. Ale včera večer jsi málem souhlasila vyrazit na objížďku ostrovů mou jachtou.“

Řekl to s lehkým důrazem na absurditu toho, co včera s cizím mužem prováděla. Všechno svedla na svou mexickou „kamarádku“, lahev Pepe Lopez.

„Tequilu bych si dal. Zajedem na drink? Hodinka.“

„Zlatá už byla.“

„Tu stihneme příště. Pojď.“ Nekompromisně otevřel dveře a posunul se na místo vedle.

Beata se otočila na Lenu, která na ni zběsile gestikulovala rukama, aby si nasedla, a hned potom naznačovala, že má auto vyfocené.

„Fajn, na hodinku.“

Rozjeli se do rušnější části města, kde to vypadalo, že se pořád něco slaví.

„Mám to tady rád. Spousta veganského jídla, dobré pití, krásná společnost...“

Podíval se na Beatu. Té se trochu zježily chlupy z toho, že se vyspala s někým, kdo používá tak otřepané fráze. Na co ji vlastně včera sbalil?

„Stay here, Ketut.“

Matěj podal řidiči pár bankovek a vyzval ho, aby si sám zašel někam na večeři.

„Vezmu tě do své oblíbené restaurace. Výhled do džungle je z toho místa dechberoucí.“

„Máš rád výhledy, vid’?“

„Kdo ne?“ Matěj otevřel dveře, vyšel ven z auta a galantně pomohl Beatě vystoupit. Nemyslela na nic jiného, než že tohle musí mít rychle za sebou. *Co asi bude chtít? Proč si mě našel?*

Měla už plno známostí na jednu noc. Ne že by s nimi po každé spala. Někdy se jen líbali, trochu hladili, protancovali celou noc v dešti až do svítání, jezdili spolu jako šílení na skútru napříč rýžovými políčky, skrze které vedou úzké prašné cestičky především pro pěší a kola. Na Bali je ale všechno, co se podobá cestě, místními bráno jako příležitost jezdit tam na motocyklech závody s překážkami, respektive s potulnými psy.

Tenhle chlap ji nejspíš vnímá jako placenou společnici, které v opilosti nezaplatil, a protože by jejích služeb evidentně rád využil znovu, vezme ji dnes na večeři a nabídne jí peníze za včerejší večer.

„Myslím, že ti něco dlužím.“ Její představy se naplnily. Bere ji jako šlapku, a ještě ke všemu levnou.

„Ketut tě ráno opravdu natáhl, tady máš to, co si vzal. Měl by to dělat pro hosty hotelu a jejich návštěvy zadarmo, ale má šest dětí, a příležitosti k vydělání peněz nikdy nepropásne,“ podal Beatě 200 000 rupií. Trochu zbledla. I když se nikdy za své chování nestyděla, tohle se jí stalo poprvé. Je to jen zástěrka, jak jí něco dát, protože neví, kolik si za noc bere?

„Jsi ohleduplný, ale vůči nesprávné osobě. Vrať to Ketutovi a jeho dětem.“ Možná to byla trochu ostrá nárážka, ale bylo třeba objasnit svoje postavení.

„Yes, sir, we would like to have two tequilas. And some water, please.“ Matěj bez zeptání objednal dvě tequily a hned nato veganské rolky s avokádem, mangem a salát s tuňákem. Jedno z jejích nejoblíbenějších jídel na Bali.

Tuňák se jim doslova rozplýval na jazyku a avokádo v rolkách pojilo svou máslovou konzistencí ostatní ingredience v jeden z nejlahodnějších pokrmů na ostrově.

„Všichni se tady jmenují Ketut?“

Beata prolomila ticho, které ji trochu trápilo.

„A taky ještě Wayan, Made a Nyoman.“

„Nyoman se bude jmenovat syn mé kamarádky ze Slovenska.“

„Je to Slovenka a syna pojmenuje Nyoman?“ zasmál se Matěj.

„Ano, po strýci otce dítěte. Prý je to u jejího přítele Ketuta v rodině běžné. Střídají dvě jména. Žijí tady na Bali, vlastní hostel, ve kterém bydlím.“

„No jistě. Mohl bych tam třeba zítra zajít a omrknout jejich energetickou soběstačnost, co myslíš? Vždycky je lepší, když mají v ubytování alespoň nějakou fotovoltaiku.“

Beatě se trochu vybavilo, co Matěj dělá. Obchodoval v Asii s obnovitelnými zdroji pro jednu českou společnost.

„Zapomněla jsi?“

„Ale hned jsem si vzpomněla,“ usrkla Beata s úsměvem tequilu.

Zanedlouho dopila zbytek ze čtvrtého panáku a pokračovala s Matějem k němu do hotelu. Výraz Ketutovy tváře v autě připomínal terminátora.

„Kolik mu je? Jak si stihl udělat šest dětí?“ zeptala se přiopile Beata, protože řidič vypadal sotva na třicet.

„Má dvě ženy. Jednu v Ubudu, druhou v Denpasaru. Ví o sobě, ale nijak zvlášť se nevidají. S každou má tři děti, které jsou dokonce podobně staré. Myslím, že se věkem liší jen o pár týdnů.“

Tohle by asi měla slyšet Lena, pomyslela si Beata.

„Upřednostňuje některou z nich, nebo je obě miluje stejně?“ zájímala se.

„Dává přednost té z Ubudu. Ta v Denpasaru prý moc papá prasátka.“ Beata se rozesmála, i díky alkoholu se cítila uvolněně.

„Láska si evidentně vybírá podle váhy.“ Obrátila oči v sloup a odfrkla si.

V apartmánu Matěj pustil tlumenou hudbu, nalil oběma tequilu, nakrájel pomeranč a podal sůl.

„Wow, budou body shoty?“ Beata se překvapeně zavrtěla v gauči na terase. Všimla si, že i Matěj má chuť alkoholu stále v hlavě.

„Proč ne? Lehni si tady na –“

„Nene,“ zarazila ho, „ty si lehni.“

Z bytelného stolu na terase uklidila vázu a popelník a přiblížila se k němu. Chytla ho za spodní lem trika a potáhla nahoru. Při pohybu Beata ucítila jeho parfém. Trochu těžký, s vůní dřeva, jako by přesně věděl, co má ráda.

Lehl si na stůl a Beata mu do pusy dala pomeranč tak, aby ho v zubech držel za oranžovou kůru, do pupíku mu nalila tequilu, na krk nasypala trochu soli a zavelela: „A teď se nehýbej!“

„Mhm,“ hlesl. Beata se v rytmu hudby, přitisknutá k jeho tělu, pomalu přiblížila k jeho krku a lehce olízla sůl. Ucítil jen mírnou vlhkost. Podívala se mu do obličeje, chytla ho rukama za rifle a tequilu z pupíku vysála i za pomoci jazyka, jehož špičkou ho lehce olízla.

Matěj se trochu zasmál, protože to zalechtalo, ale nenechala se tím ovlivnit a pokračovala.

Z úst od něj přebírala pomeranč, který svými zuby pevně chytla za dužinu tak, že jí čerstvá šťáva stříkla do úst. Nechala si pomeranč chvíli v puse a dužinu celou vyjedla.

„Páni, to bylo...“ Matěj se posadil a pravou rukou si popotáhl džíny přímo u poklopce.

Beata si toho samozřejmě všimla a potěšilo ji to.

„Teď jsem na řadě já!“ Rozpustile si sundala triko a lehla si na stejné místo.

Matěj zopakoval proces úplně stejně jako předtím ona.

Když se blížil k jejím pevným nadržům, kam nasypal sůl, právě z nich přes podprsenku uchopil lehce do ruky a zmáčkl. Trochu se ošila, ale líbilo se jí to.

„Chci ještě...“ Po dožvýkání kusu pomeranče uloveného z jejich úst chtěl přirozeně pokračovat.

„Myslím, že bych si teď zaplavala, jaká je voda?“ Sundala si sukni a skočila do vody. Matěj na ni jen nevěřičně hleděl. Na začátku večera byla trochu prkenná, ale teď před ním stála úplně jiná Beata. Vlastně ta, kterou poznal. Nenechal se dlouho přemlouvat a skočil za ní. Jakmile se ve vodě střetli, skoro hned jí sundal podprsenku a ponořil se, aby jí sundal i kalhotky, které vyhodil z bazénu ven. Chytil ji za pas a vysadil ji na kraj bazénu, ze kterého byl výhled do džungle patrný i pozdě večer. Držel ji, aby nepřepadla, a zároveň jí hladil pravou rukou záda, hlavou pak mířil níž, až k jejímu klínu...

Beata zaklonila hlavu, vydechla a otevřela oči. Hvězdy jasně svítily a výhledu na ně překážely jen koruny stromů. Matěj ji stáhl zpátky do vody, pohladil ji po vlasech, lehce si je obmotal kolem ruky a hlavu jí trochu zaklonil v momentě, kdy do ní vnikl. Rozhodně bylo o co stát, jako by se znali mnohem déle.

...

„Ručník?“

Osušený Matěj držel v ruce ručník a podal ho Beatě, která vycházela z bazénu. Utřela se, přehodila přes sebe hotelový župan, který jí Matěj podal, a sedla si na pohovku.

„Tohle obvykle nedělám,“ řekl jí, když upila z namíchané tequila sunrise.

„Obvykle neděláš tak dobré drinky kolemplujícím?“

„Ne, jen bójkám,“ rozesmál se. Vlastně to byl roztomilý vtip.

„Pak jsem asi šťastné děvče, protože ten drink je zatraceně dobrý.“ Beata vstala a s pitím v ruce zesílila hudbu, která teď zněla příjemně tiše.

„Viš, jak jsi mi v restauraci říkal, že už jsi tady s přestávkami skoro sedm měsíců?“

Matěj přikývl a upil.

„Pamatuješ si na chvíli, kdy ses rozhodl, že Bali bude tvá základna?“

„Jo.“ Matěj popošel od části terasy s posezením, otočil se k ní zády, takže stál čelem k bazénu, a po chvílce se otočil zpátky na Beatu.

„Byl jsem tady asi dva měsíce, když jsem potkal na rybích trzích Merpati. Bylo horko, vlhko a závan rybyny byl cítit na metry daleko od tržiště. Nebylo to zrovna příjemné místo pro takovou křehkou dívku jako ona.“

Beata se obávala, že uslyší romantický příběh, při jehož poslechu jí bude po jejich nezávazném milování trapně.

„V uličce s rybíma hlavama seděla na bidýlku vytvořeném z kachliček drobná, červovlasá Merpati. Před sebou měla vysypaný led a na něm položených asi padesát rybích hlav různých velikostí. Zaujaly mě spíš ty hlavy, některé byly obrovské, nikdy jsem nic takového zblízka neviděl. Prohlížel jsem si je, když se mě Merpati zeptala, jestli si nějakou koupím. Anglicky trochu drmolila, ale rozuměli jsme si.“

„Hmm...“ Beata tušila, že se Matěj hrne přesně do vyprávění toho, co slyšet nechtěla. Kdyby mohla předem odhadnout, že na její otázku odpoví takhle, zeptala by se raději na to, jakou má velikost bot.

„Trochu jsme se seznámili a já za ní párkrát zašel. Když jsem ztratil ostych a věděl jsem, že už pro ni nejsem

jen zvědavý turista, chtěl jsem se dozvědět trochu víc o ní. Svěřila se, že takhle pomáhá svým rodičům už od osmi let. Každé ráno ve čtyři koupí hlavy, naskládá je na led a snaží se je všechny prodat. Co nezvládnou prodat ten den, musí vyhodit, nebo sami uvařit. Ptal jsem se na práci, kterou by jednou ráda dělala. Řekla, že je to přesně tahle. Bude prodávat hlavy, dokud si nenašetří na vlastní stánek. Tímto způsobem si prý zatím vydělá nejvíc. Dokáže je od rybářů levně koupit a pak prodat draž. Nejčastěji cizincům, co už na Bali nějakou dobu žijí, živí se gastronomií a zkouší vařit různá lákadla pro jiné turisty. Až si vydělá dost peněz vlastním stánkem, mohla by je přihodit do svého věna a provdat se blíž k moři, kde by ryby chytala i zpracovávala. Ptal jsem se jí, jestli by nechtěla i něco materiálního. Řekla, že splachovací záchod a jednorázové pleny pro své budoucí děti. V tu chvíli že prý bude mít vše.“

Matěj si sedl vedle Beaty a zkontroloval, jestli má co pít. Když zjistil, že jí zbývá ještě půlka skleničky a že ho začala napjatě poslouchat, pokračoval ve vyprávění dál. „Připadal jsem si v tu chvíli jako idiot, když jsem jí na stejnou otázku odpověděl, že mým snem bylo vždycky porsche,“ zasmál se sám sobě.

„Čím víc jsem poznával místní lidi kolem sebe, tím víc mi docházelo, že je se mnou něco špatně. Já mám vše, a jsem nešťastný, oni touží po splachovacím záchodě a jsou mnohem šťastnější? I díky Merpati mi to došlo.“

„Co?“ Beata očima hltala každické slovo, které vyřkl. Matěj na to ale neodpověděl.

„Skoro bych řekl, že ani v Česku nejsem tak doma jako tady. Myslím duší.“

...

Beata se o Matějovi dozvěděla za večer krom toho, že se zvládne milovat víckrát než jen jednou, i pár střípků z jeho minulosti. Když mu bylo sedmnáct let, zemřela jeho babička, kterou zbožňoval víc než kohokoli jiného. Ve stejném roce ho navždy opustil i pes Broumal, který čekával po večerech před domem, než se Matěj vrátí z brigády v hospodě v Kladně. Často to bývalo pozdě večer nebo brzy k ránu. K domu vedla vyšlapaná zkratka přes menší pozemek, který nejspíš patřil obci, a proto nebyl často udržovaný. Jeho dům od něj dělil nízký plůtek, který Matěj sem tam večer přeskakoval, když se mu nechtělo obcházet celý plot až k hlavnímu vchodu na zahradu.

Cestičku začal kdysi vyšlapávat jeho dědeček, když v noci utíkal za děvčaty, později pokračoval jeho tatínek. Ten po večerech chodil s kamarádem tajně zkoušet řídit auto jeho táty na prázdné parkoviště do sousední vesnice. A na ně navázal Matěj, který se tudy vracíval z práce.

Jednou se mu směna protáhla, a protože skoro navazovala na další, rozhodl se večer přespát u kamaráda, který bydlel hospodě mnohem blíž. Broumal nebyl zvyklý, že Matěje dva dny nevidí. Když ho následující večer už z dálky ucítil, přeskočil plot a běžel mu s nadšeným štěkotem rovnou do náruče. Stalo se to v mžiku. Sedan ani nejel zvlášť rychle, ale protože byl Broumal černý a pod kola se v podstatě vrhl, srážce nebylo možné zabránit. Pochovali ho na zahradě pod stoletou jabloní.

Od té doby se do sebe Matěj uzavřel ještě víc, volný čas trávil hlavně ve škole nebo v práci, rodičům se už tak dost uzavřený chlapec odcizil o kousek víc a jeho nalomená duše se dala jen těžko slepit. Ne že by byl jen jako chodící tělo bez duše. Se ztrátami se časem vyrovnal, ale jeho osobnost se dočista změnila. Netoužil po ničem jiném, než být zase bezstarostně šťastný, ale k tomu už nikdy nedošlo, protože dospěl.

„Nudím tě?“

„Překvapuješ mě.“

„V čem?“ Svrástil obočí k sobě očekávaje urážku.

„Jsi dost upřímný.“

„Jak říkám, tohle často nedělám...“

„I tohle říkáš jen bójkám?“ usmála se.

„Nikomu. Jen mám od včerejšího večera pocit, že se znám... déle.“

Nevěděla, kam si ho má zařadit. Jsou to jen fráze? Proč by ale byly? Spal s ní jednou už včera a dnes třikrát. Celé jí to připadalo jako vystřižené z příručky klasických milostných příhod nebo filmových scén, ale ono se jí to opravdu dělo. V tomhle vlhkém prostředí s upřímným chlapem, kterého znala teprve druhý den, se Beata cítila naplněná.

Ráno už tak rychle z jeho apartmánu neutíkala. Vstala, dala si ranní sprchu a vyčistila si zuby hotelovým kartáčkem. Mezitím Matěj objednal snídani na pokoj. Čekala na ni vejce Benedikt a mimóza. Přiřukli si i v bazénu, ještě jednou se ve vodě pomilovali a pak odešla.

„Dáš mi číslo?“

V hotelové limuzíně si vzpomněla na první větu, kterou to ráno slyšela. Upřímně, už večer přemýšlela nad tím, jestli má smysl zůstat v kontaktu. I když si s Lenou přislíbily, že se na Bali po Novém roce zase sejdou, nebyla si tím jistá. Stejně tak si tím nemohl být jistý ani Matěj, který kvůli práci střídal destinace poměrně často a mnohdy nečekaně.

Proto se rozhodla, že s ním udržovat kontakt nechce. Měla strach z toho, jak rychle k němu vzplanula. Mohla by se zamilovat tak hluboce, že by ji být i neúmyslné odmítnutí zvládlo knokautovat. Byla ráda, že dosud nemusela řešit žádné milostné pletky. Chytila ho jemně za zátylek, políbila na trochu zarudlá ústa po všem tom večerním líbání a s nonšalancí zašeptala, že se určitě ještě uvidí.

Ketut ji odvezl zpátky do hostelu, do ruky mu při odchodu z auta vtiskla 200 000 rupií a popřála jemu i jeho velké rodině hlavně hodně štěstí.

Po příchodu do areálu zatukala na Lenu, ale nikdo neotvíral. Nechala jí pode dveřmi vzkaz:

JSEM ZAMILOVANÁ, KURVA!

(BEZ INTERPUNKČNÍCH ZNAMÉNEK MŮŽE VYZNÍT
ZBYTEČNĚ PRAVDIVĚ)

STAV SE.

2. ONY TŘI SPŘÍZNĚNÉ DUŠE

Karolíně bylo teprve pět, když se poprvé poprala. Její školka byla ve čtvrti plné paneláků, a to samozřejmě znamenalo i levné městské byty a bytové domy skoupené obchodníky s chudobou, které následně pronajímali chudým rodinám. I její rodina bydlela v malém bytě 2 + kk, s mámou, tátou a dvěma sourozenci, se kterými se dělila o malý pokojíček a jednu želvu, kterou všichni dostali od babičky k Vánocům. Nedostali k ní ale žádné příslušenství. Želva tak chvilku musela žít v hrnci, než si ji jednou večer opilý táta málem uvařil v domněnání, že si ohřívá vývar, a tak maminka další den koupila alespoň skromné akvário.

„Tyhle její danajské dary!“ prohlásila, když se s akváriem dobelhala po třech kilometrech pěšky domů.

„Mělas mě nechat bejt, Petruno. Za želví polívku se v Japonsku platí minimálně pět tisíc!“

Když se s příběhem, jak doma skoro snědli želvu Jůlinku, svěřila ve školce kamarádce Talii, netušila, že ji přitom opodál, schovaná za malou kuchyňkou, poslouchá velká Bára.

„Opravdu! A tatínek říkal, že tohle se v Japonsku jí, že prý jedna taková polívka by tam stála pět tisíc! Prý bychom si za tři uvařené želvy měsíčně mohli pronajmout místo bytu barák!“

„Tý jo,“ zamyslela se Talia nad tím, jak by se asi Jůlinčin krunýř ve vodě rozpustil ve vývar. Nakonec jí přišlo zajímavější, že by z něj udělali krutonky.

„Ale já bych za Jůlinku bojovala. Určitě bych za ni dala i dva prsty. Tenhle a tenhle.“ A ukázala na malíček a palec.

„Pročpak tydlety?“

„No přece kdybych usekla první a poslední, zbylo by mi jich pořád devět!“ rozesmála se a ukazováčkem dloubala do Talie. Ta vycenila svoje dva velké zoubky, zlomila se v pase a situace nakonec vyústila v hlasitý smích, při kterém se Talia nemohla nadechnout, a tak jen chrochtala.

To probralo paní učitelku, která za rohem předčítala pár žáčkům z pohádkové knížky.

„Holky! Zase vy dvě. Víte, že teď máme klidový režim a někteří se chtějí soustředit na pohádky.“

Povyk celou školku postavil do pozoru, a i když do té doby každý dělal něco jiného, všichni v tu chvíli upírali zraky na paní učitelku. Talia i Kája se pořád smály pod fousky, ruce měly za zády a nenápadně se pošťuchovaly prstíčkama, takže se jejich malá tělíčka mírně pohybovala zleva doprava, i když stály v pozoru jako dva prohnuté proutky. V tu chvíli se vyřítila z kuchyně velká Bára.

„Od Kajiny rodiče nemají doma co jíst! Jedí želvy! Ted' to žíkala a obě se tomu smály, fakticky! Kajin tata vypije večer osm piv a potom važí želvy, a ty tady Kajina nosí na svačinu, byla to želva v chlebu, ted' to žíkala, ted'!“ Bára na sebe strhla během pěti vteřin pozornost celé školky. Všichni nehybně stáli, poslouchali a potom se zadívali na Káju. Povědomí o tom, že jsou chudí, měli všichni, jenže to byl v téhle školce kdekdo. Ted' ale poprvé děti získaly pocit, že samy žijí v blahobytu, protože žádné z nich večer nemuselo k jídlu vařit domácí mazlíčky. Než stihla vyjevená paní učitelka zareagovat, Talia se chopila slova: „Báro, všichni tady ve školce

víme, že Kája závidíš její dva sourozence! Nemusíš na ni číhat a vymýšlet si! Nikdo ti to nevěří, velká Báro. Nebo spíš, nevěží?“

Ostatní děti věděly, o čem mluví. Velká Bára neměla sourozence, ale hrozně si je přála. Neměla totiž žádné kamarády a mylně si myslela, že sourozenci by jejími kamarády být museli. Navíc Kája měla sourozence nejen věkově blízko k sobě, ale měli se viditelně rádi. To bylo vidět nejen při společných procházkách různých tříd celé školky, ale také tehdy, když se v jednu chvíli sourozenci sešli na jednom hřišti.

Báře vyhrkly slzy do očí. Talia jí přede všemi řekla velká Báro. Věděla, že jí tak kvůli nadbytečným kilům děti říkaly, ale do této chvíle jí to nikdo neřekl do očí.

Paní učitelka děvčata okřikla, ale vlastně ani nevěděla, u kterého z nich má začít.

„Báro! Nemá se poslouchat za rohem, a už vůbec ne žalovat na ostatní něco, co je jasně zveličené! A ty, Talio...“ Zadívala se Talii důrazně do očí, ale bylo vidět, že její sympatie ke kamarádce, a to, že se jí zastala, tiše obdivovala.

„Posmívat se ostatním za to, jak vypadají, není nikdy správné řešení.“

Talia to věděla, ale smysl pro spravedlnost v ní byl mnohem silnější. I kdyby dostala deset facek, za svůj názor by se postavila, a to byla vlastnost, která se jí držela po zbytek života. Věděla skoro vždy, co říká, proč to říká, před kým to říká a jaké bude mít její chování následky.

Kája se po výstupu paní učitelky cítila trochu zahanbeně. Jednalo se o ni a zatím byla jediná, která nepromluvila a sama sebe se nezastala. Teď už ale podle ní žádná slova neměla cenu. Bára byla odsouzena dvěma soudci a podle ostatních dětí bylo jasné, že to Báře přejí. Přesto si ale každý z nich domů odnese hlavně to, že vaří Jůlinku zaživa.

Nenapadlo ji nic lepšího, než zakřičet NEŽERU ŽELVY! a na Báru se nečekaně vrhla. Nečekal to nikdo, ani ona sama. V hlavě před tím skokem vlastně neměla nic moc, jen nutkavý pocit udělat něco, co by si ostatní zapamatovali.

„Proboha, Kájo, Kájo, vstávej!“ sbírala ji ze země paní učitelka.

Kájin pokus o skolení Báry nebyl úspěšný. Bára měla asi třikrát víc kilo než Kája, a tak s ní její náraz jen mírně otřásl. Zatímco se Kája bezvládně válela po zemi, paní učitelka ji letmo zkontrolovala, jestli je v pořádku.

Potom ji zvedla za paže, aby se postavila na vlastní nohy. V mžiku se narovнала, důležitě si odkašlala a čekala, co se stane. Všechny tři dostaly malý úkol k zamyšlení, každá takový, jaký odpovídal jejímu činu.

Kája se měla zamyslet, proč je lepší nedávat průchod agresí, i když máme pocit, že pomsta je jediné východisko.

Talia měla přijít na tři vlastnosti, které na ní nebyly dokonalé a na kterých by měla zapracovat.

A Bára měla výtek řadu. Jejím úkolem bylo přijít na to, proč je lepší s lidmi před konfrontací vždy diskutovat a nevytrhávat věci z kontextu. Měla si také představit, jak by se cítila, kdyby někdo něco podobného provedl jí, a jak by zareagovala.

Poslední věc, tentokrát ne k zamyšlení, ale jako doplnění slušného chování, paní učitelka pronesla tak důrazně, aby to slyšely opravdu všechny děti: „Příště, až uslyšíš, jak si někdo sděluje tajemství, které není určeno tvým očím a uším, bylo by od tebe slušné poodejít, anebo neposlouchat.“

...

V osmé třídě se na začátku roku před hodinou matematiky otevřely dveře a v nich se i s vyučující objevila

brýlatá dívka se zapleteným francouzským copem. Koukala do země a matikářka ji pomalu tlačila před sebou se slovy, která vysvětlovala situaci: „Tohle je Františka. Přistěhovala se k nám z Přerova.“ Dovedla ji za ramena až ke katedře. „Bude k nám od dnešního dne chodit do školy a počínaje touto chvílí je to vaše nová spolužačka. Františko, řekni nám něco o sobě,“ vyzvala ji matikářka. Františka koukala s mírně sklopenou hlavou do země a přála si, aby se do ní propadla. Po delším tichu do ní paní učitelka nenápadně zezadu šťouchla.

„Ahoj. Já jsem Františka Kočelářová...“

Když matikářce došlo, že víc už toho Františka neřekne, vyzvala ji, aby se posadila do druhé lavice, která byla jako jediná prázdná. Posadila se a potichu vytáhla z batohu sešit, propisku a učebnici matematiky. Věděla, že ji všichni sledují a něco si se smíchem šuškaají. Neměla odvahu se porozhlédnout a zjistit, co všem přijde tak směšné.

Třída byla úplně plná. Bylo v ní víc děvčat než kluků a v každé lavici seděla dvojice, v žádné neseděl jen jeden žák. Kromě dívky, která seděla před ní. Když se opřela o opěradlo židle, byly v podpaží vidět odhalující se velké propocené kruhy. Kdykoli se děvče trochu pohnulo, nepříjemný zápach Františku přímo profackoval. Došlo jí, že se třída smála tomu, jaké místo na ni zbylo, a taky proč byla zrovna tato lavice jako poslední prázdná. Zase dostala černého Petra.

Na obědě si k ní přisedl Daniel, hnědovlasý kluk se širokým bílým úsměvem, jehož ve třídě zahlédla sedět v poslední řadě. Ještě nikdy s tak pěkným klukem nemluvila.

„Jsem Daniel. Máš hezké jméno, Františko.“ Usmál se na ni a usrkl ze lžíce trochu rajske polévky.

„Děkuji,“ hlesla a usrkla si taky. Kolem nich nepřetržitě procházeli další žáci, kteří si chodili pro jídlo anebo vraceli prázdné misky.

„Máš tady už nějaké kámoše?“ zeptal se jí.

„Zatím nikoho moc neznám. Vlastně jsi jeden z prvních, koho jsem tady v Brně poznala. Bydlíme tu sotva týden.“

„Mmmh. Tak tě trochu seznámíme, ne? Dnes chceme jít do jednoho nového soukromého kina. Bývalo tam ve třicátých letech kino, pak za komunistů nějaký sklad, v devadesátkách diskotéka a teď tam borec zase promítá filmy. Máme spicha na 18:30. Jdeš s námi?“ Polévku už skoro dojedl a další jídlo na tácu neměl.

Františka se trochu obávala. K novým lidem cítila nedůvěru, a navíc ji máma s tátou k večeru nepouštěli ven rádi. Nakonec se ale rozhodla zariskovat.

„Přijdu.“

Táta byl nadšený, že se jeho dcera chystá s někým seznámit. Sám byl extrovert a kamkoli přišel, tam se cítil jako doma. Pozdějšího času Františčina setkání s kamarády se sice obával, ale věděl, že kdyby odmítl, nejspíš by až do vysoké školy seděla doma. I máma měla radost. Nejprve navrhla, že ji po promítání před kinem vyzvedne, ale okamžitě to sama zadržela: „Ne, ne, to by mohli vidět, že tě vyzvedává máma, to by bylo fatální. Ne. Vyzvednu tě, ale kousek odtamtud, na tom náměstí, jak tam stojí ta slavná socha.“

„Slavná socha?“ zeptal se táta.

„Jo, ta slavná socha, vždyť víš...“

„No jasně! Tahle socha! Ten pahýl.“

„Jojo, pahýl,“ zasmála se máma. I Františka věděla, o čem je řeč, ale nedala na sobě nic znát.

„Takže tě vyzvednu u pahýlu. V devět.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Čtyři mimózy.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.